॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एतदाख्याय स मुनिर्नारदो वै महातपाः । पप्रच्छानन्तरमिदं धर्म्मात्मानं युधिष्ठिरं ।
॥ नारद उवाच ॥ कच्चिदभ्यागता दूराद्वणिजो लाभकारणात् । यथोक्तमवहार्य्यन्ते शुल्कं शुल्कोपजीविभिः ।
कच्चित्ते पुरुषा राजन्पुरे राष्ट्रे च मानिताः । उपानयन्ति पण्यानि उपधाभिरवञ्चिताः । २५०
कच्चित् शृणोषि वृद्धानां धर्म्मार्थसहिता गिरः । नित्यमर्थविदां तात यथा धर्म्मार्थदर्शिनां ।
कच्चित्ते कृषितन्त्रेषु गोषु पुष्पफलेषु च । धर्म्मार्थञ्च द्विजातिभ्यो दीयते मधुसर्प्पिषी ।
द्रव्योपकरणं किञ्चित्सर्व्वदा सर्व्वशिल्पिनां । चातुर्म्मास्यावरं सम्यङ्नियतं सम्प्रयच्छसि ।
कच्चित्कृतं विजानीषे कर्त्तारञ्च प्रशंससि । सतां मध्ये महाराज सत्करोषि च पूजयन् ।
कच्चित्सूत्राणि सर्व्वाणि गृह्णासि भरतर्षभ । हस्तिसूत्राश्वसूत्राणि रथसूत्राणि वा विभो । २५५
कच्चिदभ्यस्यते सम्यक् गृहे ते भरतर्षभ । धनुर्व्वेदस्य सूत्रं वै यन्त्रसूत्रञ्च नागरं ।
कच्चिदस्त्राणि सर्व्वाणि ब्रह्मदण्डश्च तेऽनघ । विषयोगास्तथा सर्व्वे विदिताः शत्रुनाशनाः ।
कच्चिदग्निभयाच्चैव सर्व्वं व्यालभयात्तथा । रोगरक्षोभयाच्चैव राष्ट्रं स्वं परिरक्षसि ।
कच्चिदन्धांश्च मूकांश्च पङ्गून्व्यङ्गानबान्धवान् । पितेव पासि धर्म्मज्ञ तथा प्रव्रजितानपि ।
षडनर्था महाराज कच्चित्ते पृष्ठतः कृताः । निद्रालस्यं भयं क्रोधो मार्द्दवं दीर्घसूत्रता । २६०

॥ वैशम्पायनउवाच ॥ ततः कुरूणामृषभो महात्मा श्रुत्वा गिरो ब्राह्मणसत्तमस्य । प्रणम्य पादावभिवाद्य तुष्टो राजाऽब्रवी न्नारदं देवरूपं ।

॥ युधिष्ठिरउवाच ॥ एवं करिष्यामि यथा त्वयोक्तं प्रज्ञा हि मे भूय एवाभिवृद्धा । उक्त्वा तथा चैव चकार राजा लेभे महीं सागरमेखलाञ्च ।

॥ नारदउवाच ॥ एवं यो वर्त्तते राजा चातुर्व्वर्ण्यस्य रक्षणे । स विहृत्येह सुसुखी शक्रस्यैति सलोकतां ।
इतिश्रीमहाभारतेसभापर्व्वणि लोकपालसभाख्यानपर्व्वणि कच्चिदध्यायोनाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ संपूज्याथाभ्यनुज्ञातो ब्रह्मर्षेर्व्वचनात्परं । प्रत्युवाचानुपूर्व्वेण धर्म्मराजो युधिष्ठिरः ।
भगवन्न्याय्यमाहैतं यथावद्धर्म्मनिश्चयं । यथाशक्ति यथान्यायं क्रियतेऽयं विधिर्म्मया । २६५
राजभिर्यद्यथा कार्य्यं पुरा वै तन्नसंशयः । यथान्यायोपनीतार्थं कृतं हेतुमदर्थवत् ।
वयन्तु सत्पथं तेषां यातुमिच्छामहे प्रभो । नतु शक्यं तथा गन्तुं यथा तैर्नियतात्मभिः ।
॥ वैशम्पायनउवाच ॥ तं तु विश्रान्तमालक्ष्य देवर्षिममितद्युतिं । एवमुक्त्वा स धर्म्मात्मा वाक्यं तदभिपूज्य च ।
मुहूर्त्तात्प्राप्तकालञ्च दृष्ट्वा लोकचरं मुनिं । नारदं सुखमासीनमुपासीनो युधिष्ठिरः ।
अपृच्छत्पाण्डवस्तत्र राजमध्ये महाद्युतिः । २७०

॥ युधिष्ठिरउवाच ॥ भवान्सञ्चरते लोकान्सदा नानाविधान्बहून् । ब्रह्मणा निर्म्मितान्पूर्व्वं प्रेक्षमाणो मनोजवः ।
ईदृशी भविता काचिद्दृष्टपूर्व्वा सभा क्वचित् । इतो वा श्रेयसी ब्रह्मंस्तन्ममाचक्ष्व पृच्छतः ।
॥ वैशम्पायनउवाच ॥ तच्छ्रुत्वा नारदस्तस्य धर्म्मराजस्य भाषितं । पाण्डवं प्रत्युवाचेदं स्मयन्मधुरया गिरा ।
॥ नारद उवाच ॥ मानुषेषु न मे तात दृष्टपूर्व्वा नच श्रुता । सभा मणिमयी राजन् यथेयं तव भारत ।